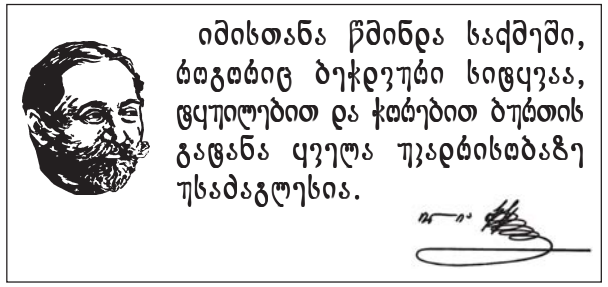

საქართველოს

იმისთანა წმინდა საცემში,
ბეჭდებიც ბეჭდურად სიფყვას,
ცყუილებით და ჭბრებით ბურთის
გაფანა ყულა უჯარბისდაზი
უსამაგლესია.

 დაარსებულია
1918 წელს.

შაბათი, 2 ივლისი, 2011 წელი.
№123 (6734)

რუსკულუკა

ელექტრონული ფოსტა: sakresp@mail.ru და sakresp@wanex.ge ვებ გვერდი: www.open.ge **ფასი 50 თეთრი.**

**„რატომ დანდობა
აქვანი ქართველი,
თუკი აფხაზეთის
დაეოუქიდებლოვის
ალიარება ③
გვინდოდა?!“**

**ავღანეთში ქართული
კონტინგენტი
უნდა შეეხიროდეს!**

②

**„ექვსეულის“
შანსები ④
მართლაც დიდია!**

**ევროკომისიის
პრეზიდენტის
მხარდაჭერა ②**

**ოღონდ უკვე მართლაც
რეალური შედეგის მოგზანად**

② **გაეოქიება საქართველოში უეფესად ფორმალურად მარდებს**

**„ქორდანიას ინსტიტუტი“
მისამართს იცვლის,
მაგრამ პროფილს - არა!**

⑤ **იგი ორგანიზაციის დილომეი,
ყოფილი რკინიგზის
საავადყოფოს
ახალგაქეოქეებულ
შენობაში, აღრინდელზე
არანაქლავ მოქსანუქეებას
პირდაება თაქის პასიქეებებს**

**„ჩასაფრებული“
გადასახადი**

⑨ **ანუ
როდესაც
ყელში ხელს
გიქეებენ
და თან
გადალ
გონალოგაქე
სიქეებებს
გთსოქეებს**

③ **ეკოლოგიურად სუფთა
პროდუქციას ეკოლოგიურად
სუფთა გარემო იქლავს**

ამტულური ინტერვიუ

მამუკა არეშიძის განცხადებებში საქართველოს ხელისუფლების მხრიდან აფხაზეთის დამოუკიდებლობის აღიარების თაობაზე არაერთგვაროვანი რეაქცია გამოიწვია. თქვენ, როგორც აფხაზეთიდან დევნილი, როგორ შეაფასებთ არეშიძის წინადადებას?

ამგვარი განცხადება აბსოლუტურად კავშირს არ აქვს აფხაზეთის დამოუკიდებლობის აღიარების თაობაზე. უმჯობესია მოსაზრებას გვთავაზოვნო, თითქმის აფხაზეთის დამოუკიდებლობას თუ ვაღიარებთ, დევნილებს დაზარალებულს და რუსეთის ზღვარი გავა. სხვათა შორის, ამ დღეებში თანაგრძობის კომენტარი ნაპოვინია და ასე ვერ რაგვი ვითარდებით.

ბაღის რაიონის დევნილები ამდგომარეობა, კიდევ დიდხანს თუ გაგრძელდება მისი ქართული მოსახლეობა, შესაძლოა, ისეთ ვითარებაში აღმოჩნდეს, როგორც ქართული (ქირითადად მებრუნე) წარმოშობის დევნილები აფხაზეთში მოსახლეობა. ასე რომ, ასეთნაირად არ უნდა დავსვათ საკითხი.

გამოითქვა მოსაზრება, რომ მამუკა არეშიძე ამ აზრს დამოუკიდებლად ვერ გამოთქვამდა.

მეც მამუკა არეშიძის, რომ ეს მოსაზრება გარკვეული წრეებში დანაშაულები. ვერ დავაპყრობებ, სანიდან. არ ვარ მთლად დარწმუნებული, რომ ეს რუსეთის მიერაა ინსპირირებული. იქნებ, საკითხის შიდა ზონიდან რაღაც ხდება, თუ როგორ მიიღებს ქართული საზოგადოება ამ თეზისს. აფხაზეთის, როგორც აფხაზეთის აკვირდრი მოსახლეობის, როგორც 60%, XVI-XVII საუკუნეებში და უფრო გვიან გააფხაზეთულ ქართველთა შთამომავალია, და რომელსაც სხვა საშობლო არ გააჩნია, თვითგამორკვევის უფლება შეუვალია, მაგრამ რა ვუყვით აფხაზეთის აკვირდრი ქართველებს, რომელსაც ასევე აქვს თვითგამორკვევის უფლება. ჩვენი მოქმედი აფხაზეთის ისტორიული დანაშაული სწორედ ქართველთა შთამომავლის ამ უფლებების წარმოშობის შემოღობვას.

ორი მოქმედი არი ქართულ საკითხში ერთმანეთს დაუპირისპირდა – გამოდევნილი ქართველი მოსახლეობის საშობლო ერთიანი საპარტეზოა, ანუ მათ აფხაზეთის დანაშაულისა და ქართველობის განადგობის საპარტეზოა. ვერ გამოუდგინებია, იმ დარწმუნებული აფხაზეთის სხვა რაიონების კი საშობლო მსოფლიო საკითხში აფხაზეთის – ფსოვლანდნებურად.

ახლა ჩვენ დღეს აფხაზეთი რომ ვაღიაროთ, გამოდის, რომ თურქი აფხაზეთის სწორად მსჯელობდნენ, რომ თითქმის, ეს მათი საშობლო ყოფილა და ჩვენ სტუმრის, სიონის სტატუსით გვიტყვიან აფხაზეთში. გავინან რატომ ვიყოთ, ან რატომ დავინაცო ამდენი ხალხი? ჩვენ ხომ საპარტეზო ქართველობის ვითარებით, ჩვენ ხომ აფხაზეთის ვიცავდით? აფხაზეთი ეს სრული კავშირს აქვს.

რაც რუსეთის წინაქეილები მიუშვებს წყალს?

რასაკვირრებელია. მთელი დიპლომატიური შიდალი მიდინარეობს საერთაშორისო არენაზე. რუსეთი მათ ალიარებას ცდილობს. ეს იმიტომ კი არ ხდება, რომ დამოუკიდებელი აფხაზეთი უნდა, არამედ როგორც კი მსოფლიო ალიარებას აფხაზეთს, რუსეთი მიორე დღესვე მოაწყობს რაფარინდულს და ჩივირებს აფხაზეთს, როგორც საკითხის სახელმწიფოს ნაწილს. ეს ელემენტარული პოლიტიკური გათვლაა.

იმ შემთხვევაში, თუ ჩვენი ხელისუფლება ამ კომპრომისზე წავიდა და აღიარა, რუსეთი ამის შემდეგაც ხომ გააგრძელებს აფხაზეთის გენოციდს? თუ ეს გამოირიცხება, რდგან იქ ქართული მოსახლეობაც იქნება?

აფხაზეთის ერთადერთი სხვა ქართული მოსახლეობის დაბრუნება და ქართული მოსახლეობის გააფხაზეთება. იმასაც კი ვაპირებ, რომ აფხაზეთის სიკვდილიანი წინადადებას დაბრუნდეთ, თორემ ვერ ვიხსენებ. აფხაზეთის დაბრუნება და ქართული მოსახლეობის გააფხაზეთება. აფხაზეთის დაბრუნება და ქართული მოსახლეობის გააფხაზეთება. აფხაზეთის დაბრუნება და ქართული მოსახლეობის გააფხაზეთება.

რატომ დავინაცო აქართველი, თუკი აფხაზეთის დამოუკიდებლობის აღიარება გვინდოდა?

სოსხუის სხელები უნივერსიტეტის პროფესორი. ისტორიის მეცნიერებათა დოქტორი ზურაბ პაპასაქიანი მიიჩნევს, რომ აფხაზეთის დამოუკიდებლობის აღიარება საქართველოს მხრიდან სრული კავშირს აქვს.

რატომ, არ ენდობიან რუსებს? არა, რუსულ აფხაზეთში არ დაბრუნდებიან. რუსულ აფხაზეთს გააქცევენ ისინი აქედან და ახლა მოგაჩვენებენ, რომ ისინი ახლა აფხაზეთში არ არიან. იმ დღეებში, დაღაბა უფრო ცხოვრება აქვთ. თურქეთი წარმატებული ქვეყანაა. ამ ქართი პრინციპული საკითხია, რის გამოც მამუკა არეშიძის მისი. აფხაზეთის დაბრუნება და ქართული მოსახლეობის დაბრუნება და ქართული მოსახლეობის გააფხაზეთება.

რატომ, არ ენდობიან რუსებს? არა, რუსულ აფხაზეთში არ დაბრუნდებიან. რუსულ აფხაზეთს გააქცევენ ისინი აქედან და ახლა მოგაჩვენებენ, რომ ისინი ახლა აფხაზეთში არ არიან. იმ დღეებში, დაღაბა უფრო ცხოვრება აქვთ. თურქეთი წარმატებული ქვეყანაა. ამ ქართი პრინციპული საკითხია, რის გამოც მამუკა არეშიძის მისი. აფხაზეთის დაბრუნება და ქართული მოსახლეობის დაბრუნება და ქართული მოსახლეობის გააფხაზეთება.

რატომ, არ ენდობიან რუსებს? არა, რუსულ აფხაზეთში არ დაბრუნდებიან. რუსულ აფხაზეთს გააქცევენ ისინი აქედან და ახლა მოგაჩვენებენ, რომ ისინი ახლა აფხაზეთში არ არიან. იმ დღეებში, დაღაბა უფრო ცხოვრება აქვთ. თურქეთი წარმატებული ქვეყანაა. ამ ქართი პრინციპული საკითხია, რის გამოც მამუკა არეშიძის მისი. აფხაზეთის დაბრუნება და ქართული მოსახლეობის დაბრუნება და ქართული მოსახლეობის გააფხაზეთება.

როდესაც საერთაშორისო თანამშრომლობა, თანდათანობით, სულ უფრო ამატდება შეფასებას რუსეთის დამაპყრობელი პოლიტიკის მიმართ და არაორაზროვნად აღიარებს ქრემლის მიერ აფხაზეთის და ე.წ. „სამხრეთ ოსეთის“ ოკუპაციის ფაქტს, არამედ გავიდა, როდესაც რუსეთის ფაქტორი მინიმუმადე იქნება დაფიქსირებული და აფხაზეთს მოგვცემა პირისპირ, მისამხარის ჩაურევლად მოლაპარაკებების გაგრძელებას დასცემის საშუალება.

სახვასებით მივსვამდეთ. ამაზე ქართული მხარე უნდა წავიდეს უკიდურეს შემთხვევაში, როდესაც ყველა სხვა შესაძლებლობა ამოიწურება და აფხაზეთს თანამშობლო მოგვცემა მოგვცემა იმადი საკოლონელ გაქრება. დეპრესია ნუ შენს, გაგრძედი-ის საფლავი იმის მიერ შემდგომი სახელმწიფოს მიღება დარჩება.

როგორც საქართველოს გამორთიანებლის?

დინას, რაც არ უნდა იქნება, ეს ასეა. ამაზე წინაშე სოსხუის აფხაზეთს სახელმწიფოებმა გაბრაბის მთაზე ეკოლოგიური აქცია მოაწყვეს. აღნიშნეს, ეს მთა აფხაზეთს მიეკუთვნება სახელმწიფო ატარებას. ყველა გამოვლულ-გამომვლულს ეუბნებიან, რომ იმ აფხაზეთშია. ჩვენ, ზოგადად, არ ვხედავთ, აფხაზეთს კატაგორიულად წაგართვით თვითგამორკვევის უფლება, მაგრამ ის, რომ აფხაზეთს მთელი აფხაზეთი წაიღეს, ამ დროს კი, ჩვენ მთელი გამოცხადებული დამოუკიდებლობა ვაღიაროთ და თურქი მსოფლიო ბაღის რაიონისთვის განსაკუთრებული სტატუსი მოვითხოვოთ, ეს აბსურდი და სრული ისტორიული უსამართლობაა.

არეშიძის განცხადება იმეორდება დევნილებზე?

არა მგონია, ვინმეს ეს სერიოზულად მიეღოს. ასეთ რაგვს ვერ ვაჩვენებ. ბატონ მამუკას, თუნდაც იმის გათვალისწინებით, რომ ისტორიული აფხაზეთის საპარტეზოს ტერიტორია, რომლის საზღვარი დანარჩენ საქართველოსთან XVII საუკუნეში ანაპოლი-ახალ ათონს არ სცილდებოდა, რომ ეთნოგრაფიის რაიონით, დავიკრუნოთ მიწა-წყალი, კიდევ შეიძლება რაღაცაზე საუბარი. თუმცა ესც მათი დანიშნავა. ყველაფერს რომ ძალიან დავანებოთ, გიჟინების საკითხი ტაძარი ისტორიულად საპარტეზოს საშობლო ცენტრად დასაქვით საქართველოში, რომლის განსაკუთრებული სტატუსი, ამ გოლო დროს, სავსებით საპარტეზოა და დამოუკიდებლობის კიდევ სრული და საქართველოს კითხვების-კატორიის ტიტულატურაა.

თამრიკო ჩხეიძემ მამუკა არეშიძის განცხადება ლაღატად შეაფასა.

დინას, ის პირდაპირ დაღაბა აფხაზეთს, მაგრამ სიტყვა „კავშირულანტურს“ ვამოგონებ. „დაღაბის“ თქმას მინდა მოვირიდებო, რადგან შინაგანად ბატონი მამუკას პატივს მისცა. მას, როგორც პირველს, დიდ პატივს ვცემ. უბრალოდ, მინდა დავიხსენო, რომ საკითხის ამ ფორმატით დაყენება უნდა იქნება გადაწყვეტილება, რათა იქნება მოგვარდეს და ვუშვებოთ ამ კონფლიქტს. სხვათა შორის, ბატონი მამუკა არ გახლავთ პირველი, ვინც ამგვარი მოსაზრება წამოაყენა.

წერილი რედაქციას

გაღობა თქვენი აღამიანურ-მოქალაქეობრივ-პროფესიული პოზიციისთვის

გთხოვთ საშუალება მოგვცეთ, ვინარგობო საპარტეზოს და ქართული საზოგადოების ყოფნა-არყოფნის პრობლემატიკაში თქვენი გაზიარების, დამოკრებითი პოზიციით და საპროფესიო გათმობით ჩემი გადღივების გრძობა ძენი დარგის დიდი მიმართ, რომლის საფუძველია თქვენი გაზიარების 30 ივნისის ნომერი გათმობით მისი ოპიონტიური პოზიციის, ჩემი აზრით, ჩვენი საზოგადოებისთვის მთლად საჭირო რომელი საკითხებია.

მინდა დავიდასტუროთ, რომ სინარტეზოს თქმისთვის პირდაღ თქვენ იმაზე მტკიანდნად დავიდასტუროთ, რამდენიც დღეს ჩვენს ქვეყანას მტრული ქვედადასის გაცნობიერება უნდა თუ გაუცნობიერება ჩამდინი სხვადასხვა ჯურის, უნდა, გარეშე თუ ე.წ. „შინაური“ მტარი ჰყავს. ესენი კი თქვენც და ჩვენც – მთელ საქართველოს, სინარტეზოს უთქმელად უკვე კარგა ხანია გვყავს (კაცობრიობასაც უსსოვარი დროიდან ჰყავს ისინი და დღემდე. ამ დამოგარეობას ვერ შევლის ვერც პილანი, ვერც მტკიანდნად მტრული, ვერც იდეალისტური და კიდევ სხვა მრავალი რელიგიურ-ფილოსოფიურ-მოქალაქეობრივი მცდელობანი ზნეობრივად მოგაღებელი გენიოსების, წმინდანების, უბრალოდ პატიოსანი აღამიანების, რომელთაც „არ უხილავთ... გამარამ სწამით“. ხოლო ა/წ 30 ივნისის „საპარტეზოს რესპუბლიკა“

ში“ გამოქვეყნებულ თქვენს ინტერვიუში ნათქვამი ოპიონტიური, მართალი სიტყვა, ნამდვილად მოგიმარებლავთ პირად მიგობრებას, „შეგნებულად“ თვალ-ყურად უნდა... დავრგავებო პოზიციის-ოპიონტიისა და ე.წ. „ქმ-საპრტ-საზოგადო მოღვაწე-პოლიტიკოსთა“ რიგებიდან თუ არა, დღეს შეიძლება დაგნებოთ ან ორიენტაციისადაკარგული ქვეყნის მართვების რიგებიდან მინდა. ვფიქრობ თქვენი ოპიონტიური, პროფესიული ლოგიკა და „უხანაისი ქვეყნისთვის დამოუკიდებლობისთვის პირდაღ თქვენად მისი თქვენი თქვენი და თქვენს მსგავსთა გვარდნით დაახებებს.

დასასრულ, კიდევ ერთხელ მინდა გადღობა გადამიხადოთ თქვენი აღამიანურ-მოქალაქეობრივ-პროფესიული პოზიციისთვის და გთხოვთ პატივად, თქვენი გვარდნისთვის, თუ არსობის აღამის ჩემი პირდაღი შთაბეჭდილების შემდეგ სიტყვებით გამოხატავთ გულით რომ გიწოდებოთ: „დარგისაღი – გულბარი-ღი, სულწინადი და მართლ-სიტყვისაღი, აზრით შეგკული თვალყინდნისაღი, ღვთიურ სინდინდით პარტეზოს შირთ მხსნელი“ დეპრესიის იყო თქვენი და მთლიანად საპარტეზოს ფარგვლი!

პატივისცემით
ივარ-ივარდელი,
30.06.2011 წ.

SIC!

ეკოლოგიურად სუფთა პროდუქციის ეკოლოგიურად სუფთა გარემო იქნება

ის ფაქტი, რომ დღესათვის საქართველოში წარმოებული სასურსათო პროდუქცია ეკოლოგიურად სუფთაა, სულაც არ ნიშნავს, რომ უახლოეს მომავალში, თუნდაც წელსვე, ქვეყანა არ აღმოჩნდება იმ პრობლემების წინაშე, რა პრობლემებიც ევროპაშია. სოფლის მეურნეობის განვითარების სპეციალისტები „შეზიანებული თვალის“ უყურებენ თუ რა ოდენობით გამოიყენება შხამ-შიმიკატანი სინთეზის ყანების სარეველად გაღებებისა და განათვისის უფლებად. სპეციალისტების მტკიცებით შხამ-შიმიკატანის დიდი რაოდენობით მოგარება და თვით აზოტოვანი სასუქის ნიადაგში ნორმის გადაჭარბებით შეტანა სინთეზის მარცხაღი (გოსტეულში რაღაც თვისებების შესუსტებას და სხვა თვისებების სტიმულირებას იწვევს, რაც შედეგში აღამიანებსა და ცხოველებში ნაწილური ჩხირებით დაავადებას წარმოშობს.

შხამ-შიმიკატანის ასეთი ოდენობით გამოყენება ევროპული სტანდარტების დანერგვის არის გაპარტეზოული და ჩვენი აღამიანობილი ხელისუფლება ამით მიზანმიმართულად გვგვავს ევროპული მოვლენების განვითარებას ჩვენს სოფლის მეურნეობაში. გათვლა ძალიან მარტივია: ხელი-სუფთაობა მიზანია, რაც შეიძლება მემი რაოდენობით შამიონტანოს საპარტეზოში ევროპაში წარმოებული სანსურსათო პროდუქცია, რაც შედეგად ეკოლოგიურად სუფთა პროდუქციის წარმოებას, იგი ისეთი ქვეყნის „თავის ტირილი“ არ არის, რომელსაც 200 წელსა მტკიანის განავლობაში „სახელმწიფო-ეკონომიკის განვითარება არ გააჩნია“.

დასკვნების გაკეთება მკითხველისთვის მიგვიღიან.

ნუგზარ კოზახიძე

ინფორმაცია

იაპონიისთვის კვლავ „გრუზიად“ პრჩიბით

იაპონიის მთავრობა არ აპირებს სახელწოდება „გრუზია“ „ჯორჯია-თი“ შეცვალოს, ეს განცხადება იაპონიის საგარეო საქმეთა სამინისტროს კავკასიისა და ცენტრალური აზიის განყოფილების წარმომადგენელმა გააკეთა. ინფორმაციას ამის შესახებ რუსული მედია ავრცელებს. „ასეთი კომენტარი გააკეთა მან იმ გავრცელებული ინფორმაციის კომენტარებისას, რომლის მიხედვითაც მეზობელმა სამხრეთ კორეამ დააკავშირა თბილისის თხოვნა და მიიღო გადაწყვეტილება საქართველოსათვის „გრუზიას“ ნაცვლას „ჯორჯია“ ეწოდებინა“, – წერს რუსული მედია.

ადრე გავრცელებული ინფორმაცია იმის შესახებ, რომ ლატვიამაც უარი განაცხადა ქვეყნის სახელწოდების „ჯორჯია“-თი შეცვლაზე.

განაცხადი

ქვემოთ წვლილად საქართველოში 850 ბავშვი „კეთდება“. შეიძლება ეს ვინმეს უცნაურ ნათქვამად ეჩვენოს, მაგრამ რეალურად მართლაც ასეა: ი. ჟორდანიას სახელობის ადამიანის რეკონსტრუქციის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის თანამშრომლები უშვილო ოჯახებს უდიდეს სიხარულს ჩუქნიან და მეცნიერული „რაღაც მანქანებით“ უამრავ სიცოცხლეს შთაბერავენ სულს. რა თქმა უნდა, ამასი ღვთის სასწაულიც ბევრია...

ჟორდანიას ინსტიტუტისგან ამგვარი მიღწევები არავის უკვირს. პროფესიონალი კადრები და თავის საქმეზე შეყვარებული მებან-გინეკოლოგები ძალიანხმევეს არ იშურებენ და უამრავი პრობლემის მიუხედავად, თანამედროვე მსოფლიო სამედიცინო მიღწევებსაც არასოდეს ჩამორჩებიან...

— თქვენ აბსოლუტურად თვითდაფინანსებზე ხართ, არა?

— დიახ. 1992 წლიდან სახელმწიფოს ჩვენთვის ერთი თეთრიც არ მოუცია. თავს თავად ვინახავთ და, უნდა გითხრათ, სტაბილურადაც: ხელფასები არასოდეს დაგვიანებულა, გავარასაც კითხვინდისიერად ვინდობთ და თანაც მოგვაპოვებინა დანახარჯებიც ვართ.

ცხადია, სახელმწიფოს გადასახვეტიც, რა გაყიდოს და რა-

გამოგვითმვამს. არ შემიძლია, არ ალწინებო, რომ სახელმწიფოს კალიან ლოიალურად მოგვეძახა. ლუბლიანაზე ახალი ფართი შემოგვთავაზეს, მთელი ორი სართული, კარგად გარემონტებული, დაბალ ფასად — 1 კვ. მეტრი 500 ლარად. ამის დაუნახაობა არ შეიძლება. მთელი უპრავი ქონება, რაც ინსტიტუტს საფუძვლიანად აქვს და რაც, ასევე სახელმწიფოს საკუთრებაა, უსახიფლოდ გადმოგვცეს,

გვყავს, თუშეცა რაღაურად რომ გვხვდებით, ნორმალური ფუნქციონირებისთვის სრულიად საკმარისია 120 თანამშრომელი. მაგრამ მე არ ვარ თანამშრომელთა მკვიდრი მეთოდით შემცირების მომხრე და ამაზე ინვესტირებასთანაც მძინდა საუბარი...

— ვინ არის ის ინვესტორი, ვინც თქვენს ინსტიტუტს დაინტერესდა?

— დეველოპერი კომპანია „ინსი“, ძარბოვლი ახალგაზრდაი არიან და საკმაოდ წარმატებულია. მილიონ ლარზე მეტი შემოთავაზებული ფართის გადასახდელი თანხა. ინვესტირება ინვესტიციის განხორციელების სურვილი გამოთქვა, აპარატურასაც იყიდონ და იმის გარანტიას იძლევა, რომ დროთა განმავლობაში დინამურად უზრუნველყოფს ჩვენს განვითარებას... მაგრამ ინვესტიორს აინტერესებს შემოსავალი, რომელსაც გვირდს ვერ ავუვლით.

სწორედ ამ დროს მივხვდით მთავართან. ამ ეტაპზე მინეჟინგის უფლება მე მოგანდეს, თუშეცა დროთა განმავლობაში ისინი თვალსაზრისით მიადევნებენ თანამშრომელთა მუშაობას. ვინაც ნაკლები პაციენტი და, შესაბამისად, ნაკლები შემოსავალი ექნება, გუნდებიც, იმუშავებულნი გავსდებით და ვითხოვთ. თუშეცა ეს არ მოხდება უცაბ. მიინვესტირის გან გარანტიის მივცემ და სულ მცირე ერთი წელიწადი მინც მაღროვებენ. მაგრამ საბაზრო ეკონომიკის პირობებში, ქონება განიცდის თავის თავს იზამს. გინდა, არ გინდა, ასე მოხდება. ყველაფერი შემოსავალსა და მოგვაპოვება ორიენტირებული...

— მოკლედ, ორშაბათიდან ახალი სამუშაო პირობები და კიდევ უფრო დაძაბული შემოქმედებითი და გარემოებები დღეები გელოდება...

— ჩვენს გადასვლაში კატასტროფას ვერ ვხედავ. როგორც ვარსებობს, ვერაულოდით, ისე გავაგრძელებთ. პირიქით, კიდევ უფრო მეტი გავაგრძელებთ, პერსპექტივები. შვიდ-პირობა.

ქვემოთ განხორციელდა კვლევითი, შენობასთან, სადაც მთელი თანხისი ძალიანსადაც, სული და გული ჩალო გატონდა იოსებ შორდანიას. ჩვენ მის დახმავს სთქმის გაგრძელებით და გაგრძელებით კიდეც...

ესაუბრა თეა მოსია

სურათში: მარჯვნიდან — ინსტიტუტის გენერალური დირექტორი არჩილ ხომასურიძე, აკადემიკოსი ალექსეი მაქსიმოვი (მოსკოვი), ლიანა ნადარეიშვილი (დირექტორის მოადგილე სამეურნელო დარგში), ჯენარა ქრისტესაშვილი (დირექტორის მოადგილე სამეცნიერო დარგში) გინეკოლოგთა საერთაშორისო კონგრესზე.

„ქორღანის ინსტიტუტი“ მისაგარტს იცვლის, მაგრამ პროფილს - არა!

იგი ორშაბათიდან დღეობს, ყოფილი რეინკარნაციის სახელწოდებით ახალგაქმდებულ შენობაში, აღრინდულზე არანაკლებ მოსახლეობას ჰქონდა თავის პასიენტებს

პროკლეპების სათავეში კი უკვე მარადიანად წელიწადია დგას შენობის დათმობის და გადასვლის გაქრანებული პროცესი: ვერაზე მდებარე უნიკალური, კვილი არქიტექტურული სტილის ნაგებობა, რომელიც სახელმწიფოს საკუთრებაა, და რომელიც რამდენიმე ათეული წლის განმავლობაში საძირისადაც ქორღანის ინსტიტუტი, ძალიან მიმართული იყო პრივატიზაციისთვის... ეს „მშვიდობის“ დღეც დადგა — შენობა ბაიყიდა. ორშაბათიდან პაციენტებს უკვე დილაში მოუწევთ წასვლა, ლუბლიანას №5-ში, ყოფილი რეინკარნაციის სახელწოდებით შენობაში, სადაც ამდღე დაიღობს ბინას ქორღანის ინსტიტუტი.

ინსტიტუტის გენერალური დირექტორს არჩილ ხომასურიძეს მაშინ ვესტუმრეთ, როცა ის თავისი კაბინეტს ცლიდა და ახალბინადრობის სახეაღიწიო იყო. ინსტიტუტის თანამშრომლებს მინც დამინც არ ეტყობოდა ახალბინადრობით გამოწვეული სიხარული, პირიქით, კვილს მისტირინ, შიშვეულთან განმორება უჭირთ.

— ბატონო არჩილ, თქვენი გადასვლა მოულოდნელი არავისთვის ყოფილა. წლებია, გეშუქრებათ ამ შენობის დაცლა და აი, ეს დღეც დადგა. ორშაბათიდან პაციენტებს უკვე ლუბლიანას 5-ში მიიღობთ...

— მართალი პრეკანდებით, დიდი ხანია, „გვემუშავებდა“. 27 წელიწადია ამ ინსტიტუტში ვმუშავებ და სულ ეს პრობლემა იყო. გურულებს არ იყო, „გამიშვი და გაგიშვაო“, მუდამ ასე იყო: ჯერ კიდევ საბჭოთა კავშირის დროსაც გვართმევდნენ ამ შენობას. მერა, დამოუკიდებლობის წლებში, სოამით უმატეს გამწვავდა პრობლემა: ქორღანის ინსტიტუტის გარშემო დიდი სპეკულაციები მიდიოდა.

— მიზეზი რა იყო, ადგილმდებარეობა?

— რა თქმა უნდა, ასეც იყო და კომერციული ინტერესები, რამაც ამ გოლო 6-7 წლის განმავლობაში განსაკუთრებით გვევიწვალა ხელი მუშაობაში და განვითარებაში. ამპიტირის სულაც არა ვარ, როცა ვამოვ, რომ არაფრით გამოვრჩებით მსოფლიო მდიკოსების დონეს,

ანტურაჟის მიუხედავად, მოსახლეობა ისეთივე გვაქვს, როგორც ლონდონსა და პარიზში, ამით ვამაყობთ კიდევ. მაგრამ ასეთ პირობებში რთულია კვალიკავიციის შენარჩუნება, რადგან თანამდროვე მედიცინა ტექნოლოგიური განვითარების გარეშე ვხვდებით აუწყობს ს და დ ი ს ო მოთხოვნებს. საჭიროა აპარატურის, რეაქტივების, მეთოდოლოგიის განახლება და დანერგვა, მაგრამ მინც გავუძლით.

— რამდენად სამართლიანია, ბატონო არჩილ, თქვენი აქედან გადასვლა? — ამაზე კომენტარს თავს აპირებდა, მაგრამ არ შემიძლია ერთი რამ მინც ვთქვა. როცა ქვეყანაში მწვავე დამოგრაფიული სიტუაციაა, განა შეიძლება, იმ ერთადერთი ინსტიტუტის ხელის ცლება, სადაც უშვილოების პრობლემა გვარდება? მეტიც: ეს დანახარჯებიც და მოუპოვებლად კი არ უნდა არსებობდეს, არამედ პირიქით, სახელმწიფოს უნდა ექვემდებარებოდეს და მთავრობა ხელს უწყობდეს ყველა მიმართულებით მის განვითარებას.

დენად გაყიდოს, ვის მიყიდოს — ეს მისი იურიდიული უფლებებია, მაგრამ ისტორიამ და ხალხმა განსაჯოს, იყო თუ არა ჩვენს ინსტიტუტთან დაკავშირებით მიღებული გადაწყვეტილება მართებული.

— მოდით, თქვენს მომავალზე ვისაუბროთ. რაც იყო, იყო. როგორ შენობაში გადადინებთ და რამდენად ემყოფილი ხართ ხელი-სუფლების შემოთავაზებით? ამას იმად გეკითხებით, რომ შენობათა აკვიდვის პროცესის მართლ თქვენ არ შეგნებიათ: იყო საადამიანო ფორები თუ კლინიკები, საიდანაც თანამშრომლები უბრალოდ, უბოდიშოდ გაყარეს!

— ჩვენ, როგორც კი დღის წესრიგში დადგა ამ შენობის გაყიდვის საკითხი, პროტესტი არ

არადა, შემიძლია ვასილაქოთ.

— ფართი პატარაა, თუ გაკემყოფილებთ?

— ნორმალურია. ამ გვერდს 3 129 კვ.მ., იმ გვერდს 2 289 კვ.მ. არა უშავს, გვყვარს... ის ტიპური საავადმყოფოა, ვეგერეთელა ჰოლით, ლიფტით, სხვებით, სარდავით, დამხმარე ფართობით — არც ამისთვის დაუდრიათ ფასი. ახსოვს უნდა შევინარჩუნებო ჩვენს პროფილს და ვიქნებით საინტერესო კვლევითი ინსტიტუტი. სტრუქტურა არ იცვლება.

— ასეთ პროცესს ყოველთვის ახლავს ხოლმე რეორგანიზაციის მტკიცე უღი

პრობლემები, თქვენი ინსტიტუტის თანამშრომლებს ეშუქრებათ დათხოვნა?

— მე ყოველთვის ტრადიციულ ვუწავდი ანგარიშს. დღესაც გვყავს ისეთი თანამშრომლები, რომლებიც ჯერ კიდევ ბატონ იოსებ ქორღანის დროს მუშაობდნენ აქ. მათ ჩვენი ინსტიტუტის „ცოცხალ მუშაობას“ ვუნდავადებით. თვითშემცირება, გუნდობა, ხდება. ამ რომ საშუაოდ გადმოვიდი, 450 თანამშრომელი იყო, ახლა 200

გვერდი

გაზეთ „საპარტიზო რესპუბლიკის“ მკითხველებს მოესხენებათ, რომ 2010 წლის 2 აგვისტოს ჩამოყალიბდა „ნდობის აღდგენისა და შერიგების ფონდი“ (აფხაზეთში დაბრუნების მსურველთა ფონდი). მალევე ჩამოყალიბდა „ქართველ უხუცესთა საბჭო“. ამაზეც ბევრი დაინერა...

ამ რამდენიმე დღის წინათ, მიგვიწვიეს პიზნის მიტინგებთან აკადემიის სხდომას და რაგაში, სადაც მოვისპინეთ ძარბოვლი მწარისა და მიტინგის რაფილა გელანტის მოსახლეობაზე: კვილი კოლხეთის მთროსული სივრცე — აფხაზეთი და აფხაზები. როგორც მოველოდით მოხსენებულმა მაღალ დონეზე წარმოაჩინა აფხაზეთის წარსული და მომავალი. ცნობილმა მიტინგებმა და უზულისიტმა,

კოორდინაციის გარეშე შორს ვერ წავალთ!

აკადემიკოსმა ალექსანდრე კუჭუხიძემ, რომელსაც მიჰყავდა სხდომა, ხაზგასმით აღნიშნა, რომ იმდენი აფხაზებთან „წლოების აღდგენის ფონდი“.

კათილი და პათიოსანი, მაგრამ... ასეთი ფონდი უკვე არსებობს? კარგი იქნებოდა ფონდს სხვა სახელი დარქმეოდა!... სხდომაზე სიტყვით გამოხატვისას მე აღვნიშნე, რომ აფხაზებთან წლოების აღდგენის და შერიგების საშუალება საპარტიზო ფონდის შემთავაზება არასამთავრობო რეგანიზაცია, კათილია

კარგი საშუალება, მაგრამ ვართ დახსადულნი, არ ვმომხდებთ ერთიანი ძალით. იმისთვის, რომ ყოველივე ამაზე შევადინო, ორგანიზებული, ერთი მიზნისკენ მიმართული მუშაობის სახე მივიღო, აუცილებელია შევიქნას საკოორდინაციო — (საკონსულტაციო) საბჭო, რომელიც ყველა ჩვენგანს ჯეროვან დახმარებას გაუწევს. ჩემს წინადადებას ერთსულოვნად დაუჭირა მხარი ცნობილმა მიტინგებმა და საზოგადოებრივმა, აკადემიკოსმა ნოდარ შიტინაძემ.

სხდომის შედეგების შეჯამებისას ბატონმა ალექსანდრე კუჭუხიძემ ამ წინადადებას, რატომაც ყურადღება არ მიუქცია. არადა, ყველა კარგ საშუალებას და კოორდინაციის რამ არსებობს, ცხადია უცხადისა.

„წლოების აღდგენის და შერიგების ფონდი“ და ძარბოვლი უსუცხეთა საბჭო, რომელიც განვითარებული არიან პროფესორ განსაზღვრული, მიტინგები, მწარისადაც, ომის ვებარებაში, კვლავ შემოდიან წინადადებათ, რომ კოორდინაციის რეალიზაციისთვის აკადემიის ან სხვა სოლიდურმა ორგანიზაციამ იქნოს. დაინტერესებულმა მთხოვთ გამოგვეხმარო. მამანტი ჯოლია, ძარბოვლი უსუცხეთა საბჭოს თავმჯდომარის მოადგილე

ლევან ღათუაშვილი თბილისელი კაცია, პოეზიისა და პროზის დიდი მოყვარული. მისი მამა-პაპანი წარმოშობით კახეთის მკვიდრნი იყვნენ, სადაც თითქმის ყველა შემადგენელი ადგილას ტაძარი დგას. იქ გატარებული ბავშვობა წარუშლელი კვალი დატოვა ლევანის მესხიერებაში და მისი პოეტური გემოვნება კახეთის თვალწარმტაც ბუნების ფონზე ჩამოყალიბდა. თუმცა ლიტერატორობა ლევანის პროფესია არ ყოფილა და ცხოვრების განმავლობაში ძირითადად სხვა სამუშაოთი იყო დაკავებული.

ლევან ღათუაშვილი ბევრი ლექსის, მოთხრობისა და ნოველის ავტორია, რომელთაგან 3 ცალკე წიგნად არის დასტამბული. წლების განმავლობაში მისი მოთხრობები, ნოველები და ლექსები იბეჭდებოდა სხვადასხვა ჟურნალ-გაზეთებში (მათ შორის, „მწერლის გაზეთსა“ და „საქართველოს რესპუბლიკაში“), რომლებსაც ყოველთვის თბილად იღებდნენ მკითხველი, ხოლო კრიტიკოსები და ცნობილი ჟურნალისტები მაღალ შეფასებას აძლევდნენ წიგნებზე გამოცემულ ლევანის შემოქმედებას.

როცა მეოცე საუკუნის ცნობილი ქართველი სახალხო მომღერლის, შილდელ დედას ლევანას შეილთაშვილმა მისი ასაბავილმა ტელევიზორში იხილა, როგორ თელავდნენ რუსის „დაუანგული“ ტანკები ქართლის შუაგულს, ბოლშევიკებმა, მამის ნაანდერძევი თორმეტკალიბრიანი, ორლულიანი „ზაურა“ დაზღუდეს. ვაზნები კარტეჩითა და უაკანი დატენა და რადგან კარგად უწყობდა, რომ სამომლო მართო ხატოვანი სიტყვა არ არის, მის დასაცავად ოციოდე გულანთემული პატრიოტი თანასოფელი ვაჟუაყიყ შეაგულიანა... ის იყო, შეიარაღებულ რაზმს მარშით უნდა აელო გემი გორი-ცხინვალისკენ, რომ სამდღიანი ომიც დამთავრდა საქართველოსთვის სამარცხვინო „ზავით“ ბრძოლის ველიდან ლაჩრულად გამოქცეულმა ჩვენმა მთავარსარდალმა, ბედის ანაბარა მიატოვა დამნეული ქართველი მეომრები, რომლებიც ტყე-ბუჩქნარს აფარებდნენ თავს, რათა მტრის თვითმფრინავებსა და დაქირავებულ, გამხეცვებულ ჯარისკაცებს გარიდებოდნენ (თითქოს გამართლდაო, ლერმონტოვი თავის პოემაში „დემონი“, იქედნურად რომ წერს:

„Недолго продолжался бой: Бежали робкие грузины...“

რაც საუკუნე-ნახევარზე მეტია, ვერ გვიპატივბია ამ დიდებულ მწერლისთვის). მთელმა შილდამ ივლიოვს გორის მისადგომებთან უთანასწორო ბრძოლაში დაღუპული ვაჟუაყი, მისას მადანათეცი ელიზბარ ელიზბარაშვილი, რომელიც დიდი პატივით დაკრძალეს სოფლის ხეივანში. მისა მწეხარედ დაჰყურებდა კუმბი ჩასვენებულ, მამულისთვის შეწირულ ორმოცი წლის დევგმირს და ცრემლს ვეღარ იკავებდა: „გული ვერ მოჰკლა მტრის ხელმა, გული გულადვე რჩებოდა...“ – ამოიკვანდა მან ვაჟუაფშველას პოემის ცნობილი სტრიქონები...

რუსეთ-საქართველოს 2008 წლის აგვისტოს ომმა (რომელსაც რუსეთის უკუნი „იმპერატორის“ თვითგმურა, არასერიოზული გადაწყვეტილებით მოჰყვა – ჩვენი ქვეყნის საზღვრების ფარგლებში ორი „დამოუკიდებელი“ სახელმწიფოს აღიარებასთან დაკავშირებით, რამაც მას მთელ პლანეტაზე დასახთავლაფი მსოფლიოს პროგრესული საზოგადოების თვალში და კიდევ ერთხელ გაუსვა ხაზი აფხაზეთისა და სამაჩაბლოს ძირძველი ქართული მიწების ოკუპაციას), ერთგვარად დაჩქარა მოახლოებული ეკონომიკური კრიზისი; ლარის კურსი დღითი დღე ისე ეცემოდა, როგორც შემოდგომის მტკნარი ფოთოლი.

კრიზისმა სოფელსაც ჩასჭიდა კლანჭები: გაძვირდა და ძნელად საშოვნელი გახდა პირველადი მოხმარების საგნები, განსაკუთრებით, კვების პროდუქტები; მალ-ვენახის შესაწამლი ქიმიკატები; მანქანა-ტრაქტორების საწვავ-საცხები... კრიზისს შილდამი თან დაერთო იმ წლის მოუსაყლიანობა, რასაც გრიგალიც დაემატა. სტიქიამ არც მისას სახლი დაინდო – სახურავიდან კრამიტი დაბლა გადმოუყარა და ნამტვრევებად აქცია. მაგრამ ჭკვიანმა გლეხკაცმა გული არ გაიტეხა: კარგად იცოდა, რომ სოფელი კვებავდა ქალაქსა და სახელმწიფოს ძლიერება, ძირითადად ეკონომიკურ აღმავლობაზე იყო დამოკიდებული; ამიტომ ლარების იოლად შოვნის მიზნით, ზოგიერთი სულწასული თანასოფელი გლეხივით ვენახი კი არ ამოუდირკვავს, ან ხეილი აუჩეხავს და მათ აღვილას ხორბალი და საზამთრო დაუთესავს, არამედ, შრომა გააორკვეს, მხარში ერთგული, გამრჯე მეუღლე და მეთავე-მეთვერთმეტეკლასელი შვილები, „ყვეანი ბიჭები“ – ლუკა და მათე ამოიყენა და რადგან ვაზის სიყვარული სისხლში ჰქონდა გამჯდარი, ვე-

ნახი განაახლა; იჯარით ერთი ჰექტარი ყამირი მიწაც აიღო, ეკალ-მარდებისგან გაქმინდა, მოხნა და საადრეო ჯიშის საზამთრო დათესა იმ იმედით, რომ დედაქალაქში გაყიდდა და ადგილი უფლით, მებომბების დახმარებით სახელდახელოდ შეკეთებულ სახლის სახურავს მოთუთიებული თუნუქით გადახურავდა.

მისა თავზე ევლებოდა ვენახსა და საზამთროს მაღსაც.

იენისის ბოლოს საზამთროს დაკრეფის დროც დადგა. მისამ მამიჭებს ჭედილა დაუკლა და მოსავლის აღებას შეუდგა. წინასწარი გარიგებით, ოცი პროცენტი მიწის მფლობელს მიუწონა; დანარჩენი საზამთრო კი (ორ ტონაზე მეტიც გამოვიდოდა), მებომბის საზარგო მანქანაში ჩატვირთა და დედაქალაქში გასამგზავრებლად გაემზადა. – მისავ, იგრე არ მოგივიდეს, „ვირი მოგებაზე წავიდა და ნალევი იქ დატოვაო.“ – ლიბლით, ნახევრად ხუმრობით უთხრა ცხოვრების თანამგზავრმა. – გაფრთხილდი, ქალაქელმა ჯიბივებმა ფული არ ამოგაცალონ.

– შენ ხათრიჯამად იყავი, დედაკაცო! განახამადა ვარ, რომ იქით არ გადმარცვო იქაური ჯიბივები!.. – წაიტრაზაბა ქმარმა. – ჩემს ჩამოსვლამდე, მალ-ვენახი ავ თვალს არ დაანახვო შენ და ბიჭებმა...

მისამ თბილისამდე მშობლიანად იმგზავრა და ნავთლუდის ბაზარში ჩამოყალა თავისი ჭინახული. ვინაიდან, დიზაინერის ნიჭი ბუნებისგან ჰქონდა მომადლებული, ეგვიპტის პირამიდისავით ააკოვლოდა საზამთროს თვალსაჩინო ადგილას; პირამიდის წვერზე ჯიბზე დამაგრებული მუყაოს ოთხკუთხა ნაჭერი დაარჯო და ზედ ფლომასტროთ ლამაზი ასოებით დააწერა:

ყაროვები – კვ 50 თონი
იმ დროს, როცა ეს ამბავია აღწერილი, თბილისში კილოგრამი საადრეო საზამთრო საშუალოდ ერთი ლარი ღირდა; მისამ კი, რომელსაც გული სოფელში დარჩა და სურდა დროზე მოეთავებინა საქმე, გადაწყვიტა საზამთრო ათ შაურად გაეყიდა, რამაც, სხვა გლეხებისა თუ ქორვაჭრების უკმაყოფილება გამოწვია.

– საქონელი ჩემია, როგორც მინდა, იმ ფასად გაეყიდა. – ზვიადად გასცა მათ პასუხი გლეხკაცმა. – ქალაქელების გასაცვლეფად კი არ ჩამოვფდი, რო...

– შენა, შვილოსა, ან სულელი ხარ, ან მოგზავნილი, რომ გაგვაკოტრო. – აყაყანდნენ გამიღველები.

– მე ხმა ამამილია, ლარად ან ლარ-ნახევრად რატომ ყიდით-მეთქი?.. თქვენსავით მთელი თვე აქ ხომ არ ვიყურყუტებ?

– მაშინ, მაგ ფასად ჩვენ ავიღებთ მითუმდე მთელ საზამთროს. – შესთავაზა ერთმა ვაჭრუკანამ. – შენ კი, მოუსვი სოფლისკენ!

– რას ჩამაცვიდით, კაცო, ცოტა ხანს ქალაქის ჰაერი მინდა ვისუნთქო, აქაურ ხალხს გამოველაპარაკო; გასული წლის აგვისტოს ავმედიითი დღეების შემდეგ, მათი ჭირვა-რამი შევიტყო; მათი სიხარულიც ვავიზიარო...

ზოგიერთს ხელები ვფხანებოდა მისათვის ჭკუა ესწავლებინა, მაგრამ მის მორიგით მკლავებს, ვეგმა მუშტებსა და ბრგე მკერდს თვალის რომ შეავლეს, ხელი ჩაიჭინეს – კისერიც უტეხია ამ გავრია კახელსო...

მისამ ერთი საზამთრო შუაზე გაჭრა, საქარით თერთრად დაფიფქულ გულს სუფთა მარლა გადააფარა, მუშტარს დაუწყო ლოდინი და თან, ხალხის ხმას მიაპყრო სმენა. გლეხკაცი, რომელიც ორი წელი იქნებოდა, რაც დედაქალაქში არ იყო ნამყოფი, გააკვირვა ქქქქსა და ბაზარში გამოკრულმა

ბილბორდებმა – რომლებიც მან სარეკლამო პლაკატად აღიქვა და, საიდანაც, საქართველოს ტელევიზიის პირველი არხის წამყვანი, მომხიბლავი ქალბატონი დათაფლული ლიბლით ამცნობდა მოქალაქეებს, რომ „ცხოვრება მშვენიერია!“ შილდელ კაცს გულში ეამა ეს ლობუნევი, ალბათ ქალაქში უფრო მდიდრულად და ბედნიერად ცხოვრობენ, ვიდრე სოფლადაო, მაგრამ რომ დააკვირდა ბაზარში საეჭროდ შემოსულ ხალხს, ბევრი ადამიანის შემფოთებულ სახეზე ამოიკითხა შიში და იმედგაცრუება. ამაში მალევე დარწმუნდა, როცა შემთხვევით მოისმინა, როგორ ეუბნებოდა ერთი გამყიდველი მეორეს: ეს ბილბორდი პრეზიდენტის მორიგი ხრიკია, რათა იმედით გამოკვებოს მოსახლეობა; ისე კი – ალბათ დიდი დრო გავლის, სანამ ცხოვრება მართლა მშვენიერი გახდებაო...

ახლადგამომცხვარი „მიზნსმენის“ გასაკვირად, მიუხედავად იმისა, რომ მისი საქონელი ბაზარში იაფად ფასობდა, ხარისხით კი – სხვებისას სკობდა, თავდაპირველად, მუშტარი ნაკლებად ეტანებოდა. ნაყოფს გემოს უსინჯავდნენ, ეტყობოდათ, მოსწონდათ კიდევ, მაგრამ ფასს რომ იკითხავდნენ, ტყვით გადააქნევდნენ თავს და სხვა გამყიდველს

რობისა და პარლამენტის წევრები დროის გასატარებლად, საზღვარგარეთის ფემენეგულურ კურორტებზე დასერნობენ და იქვე იმენენ სრასახლებს, ჩვენ კი, გეტოებში და რეზერვაციებში შეგვყარეს სოფელ წეროვანთან. გაუსადლის პირობებში გვიხდებოდა ცხოვრება იმ ხუხულებში: არც რაიმე დახმარება, არც სასმელი, არც საჭმელი... წარმოგიდგენია? – საპირფარეოც კი არ არის ზოგ ხუხულასთან...

„საპირფარეო რაღამა დაგვჭირდება, როცა საჭმელი აღარაფერი გვაქვს?!“ – მწარე ლიბლით აღმოხდა ახალგორიდან დევნილს...

ლტოლევილების ასეთი მძიმე ყოფით გულამდგრეულმა მისამ მზერა ახლა მის გვერდით ატუზულ მიჭებს მიაპყრო: ერთი მაღალი იყო, გამხდარი, ელამთვალემა; მეორე – დაბალი, ჯმუხი, რომელსაც შუბლსქვემოთ ისე ეჭდა ცხვირი, როგორც ირანული ნესვი დასტამბო. ეს „მონათესავე სულელები“ დაწვლდნენ, სანამ მისა მუშტარს გაისტუმრებდა; მერე დაბალმა „დასტამბო“ ხმაურით მოიხოცა და მას ჩახლუჩილი ხმით მიმართა:

– ჯივარ, კურვამ ასი ლარი და ერთი დიდი საზამთრო გამოგზავნოს, თუ უნდა, მშვიდად ივაჭროსო.

ლევან ღათუაშვილი

ყაროვები

„დაველოდით – გასულია საქართველო, და რომ მოვა, თვითონ გამოგვიძახებს...“
ნიკო გომეზარძე

დაუწყებდნენ ვაჭრობას. ზოგი იმავეც ქირქილებდა, საზამთროს მაგივრად ყარფუზი რომ ეწერა „პირამიდის“ თავზე და ირონიით იხსენებდნენ ანდაზას: „ბაზარში ორი გიჟია: ერთი გამყიდველი, მეორე – მყიდველი“; რაც მისათვის ერთობ შეურაცხყოფელი იყო...

– ძია, ამა ერთი, გავგასინჯე! – გამოარკვეეს ქალ-ვაჟმა ფიქრებში წასული გლეხკაცი.

მისამ მათ მოზრდილი ნაჭერი მიაწოდა. ქალმა, რომელსაც მუცელზე ეტყობოდა, რომ ფეხმძიმედ მრძანდებოდა, ნაზად მოკბინა ჩამოქრული გული და ჭამუკსაც გაუწოდა.

– გემო ვერ გავუგე, – თვალის ჩაუკრა ბიჭმა თანამგზავრს. – კიდევ ჩამოგვიტვირი.

მისას გაეცინა: – ავერ, დანა, მიირთვით, რამდენიც გეწებოთ!

ახალგაზრდა წყვილმა ნიმუშად დაჭრილ საზამთროს წირვა გამოუყვანეს და დატკბილული ტუჩები ცხვირსახოცით მოიწმინდეს.

– როგორ დამიფასე, ძიაკაცო, ყარფუზი? – მიაბიტად გაუღიმა ვაჟმა.

– ფასზე მეწ არაფერი გიკითხავს, ისე, თუ გაინტერესებს, ავერ წერია, კითხვა ხომ იყი? – ათი შაური? – განგებ გაიკვირვა ახალი სიცოცხლის თავისი სხეულით მატარებელმა.

– რა ამბავია?... ნაკლებად არ იქნება? – შილდელი გლეხი თვალეზში ჩაღვრილი თბილი ლიბლით მიაჩერდა ონავრებს:

– ერთი ეს მითხარით, გვრიტემო, ერთმანეთისა რა ხართ?

– შენი ყარფუზივით რომ დამრგვალვებია მუცელი, ვერ მიხვდი, რომ ჩემი მეუღლეა? – სიცოცხლით უპასუხა ყმაწვილმა კაცმა.

მისამ ათკილოიანი საზამთრო შეარჩია, მათსავე მადურში ჩაუდო ახალგაზრდა ცოლქმარს და გზა დაულოცა:

– კეთილად დამთავრებულიყოს ყველაფერი, შვილებო! ეს ყარფუზი ჩემგან ფეშქაშად მიიღეთ!..

დაღლილი მზე ჩასვლას აპირებდა, როცა მისას „პირამიდისთან“, საზამთროს საყიდად ორი ხანდაშეული მამაკაცი – ტყვიაველი და ახალგორელი ლტოლვილი მივიდა.

„გაცალოთო ახალგაზრდა პრეზიდენტს; ვაცალოთ და ავერ, რა დღეში ჩაავდო საქართველო...“ – ეუბნებოდა ტყვიაველი ლტოლვილი ახალგორიდან გამოძევებულს.

– „ფეხებზე ჰკიდიათ საქართველო, თითქოს ომი არც წავგვეგოს ასეთი დამამყინებელი ზავით... გაჯილია, დამარცხების ზეიმი?!“ თითქოს არაფერი მომხდარაო, მთავ-

– კურვა ვინ არის? – თვალის თვალში გაუყარა მისამ მიჭებს.

– ვა, კურვა არ გავიგია?! – შესძახა მაღალმა და გავკვირვებით გადახედა დაბალს, რომელმაც, თავის მხრივ, მხრების აჩქრით ახედა აყლაყუდას, თითქოს ეკითხებოდა – ასეთ „მლატნო“ პიროვნებას, ეს გლეხუჭა, როგორ არ იცნობსო?!

– კურვა ჩვენი უნისა და ამ ბაზრის მფარველია; მართალი კაცია მართალი სიტყვით. – მოწყალედ აუხსნა ელამმა მისას, თან უფრო დაიღვმა თვალეზი. – გვეჩქარება, დროზე ჩამოყავს მყუთი, თორემ კურვამ ისეთი გამრავება იყის, რომ...

– რომ არ მოგვკეთ?

– მაშინ... ის ზღაპარი ხომ გახსოვს: „ყულს მოვიტან ცუნცულას...“, რაც მოგივია, შენს თავს დაამარაღე.

– ისიც კარგად მახსოვს, როგორ დაამთავრა სიცოცხლე წუწკმა მელიამ. – ულვაშებში ჩაიყინა მისამ.

– მორჩი ლაყაფეს! – შეუღრინა დაბალმა და ყასიდად ჩაიყო ხელი ჯიბეში.

გულადმა კახმა უონგლოთიონი შეავლო ჰაერში მომქრო საზამთრო და საჩვენებელი თითი დაუხვედრა, რომელმაც ის, როგორც ჯიბეზე, ისე წამოეგო; მერე ათეთორიანი ჩაარჯო ქერქში და რეკეტიორებს გაუწოდა:

– აი, წაუღეთ თქვენს კურვას და მოკითხვაც გადაეცით ასაბანთ მისასგან.

გაოგნებულმა ბიჭებმა უკან მოუხედავად მოკურცხლად და ბაზარში მებრად აღარ გამოჩენილან...

მისამ იქვე მდგარ ჯიხურში სივარეტი და გაზეთები შეიძინა. ჯიხურის ჭარმაგ მეპატრონეს, ყოფილ მუდალტერს (რომელიც „ვარდების რევოლუციის“ შემდეგ უბოდიშოდ დაეთხოვათ სამსახურიდან და ახლა წვრილმანი საქონლის ყიდვა-გაყიდვით არჩენდა ცოლ-შვილს), თავაზიანად მიესალმა ჭაღართამიანი მამაკაცი:

– გამარჯობა, კოტე! როგორ გიკითხო ამ საერთო გაჭირვებაში?

– პიზას კომპიკითა ვარ, ჩემო ვანო: ვიხრები, თუმცა არ ვეცემი. კარგა ხანია, აღარ გამოგვივლია; ფეხის ხმას აჰყვი და ისევ საპროტესტო აქციებზე დადიხარ?..

მისამ სივარეტი გაამოლო, თან ინტერესით მიუგდო ყური ამ ორი დარბაისელი პიროვნების საუბარს.

„ისევ ოპოზიციის იმედი მაქვს.“ – ეუბნებოდა ვანო ჯიხურის მფლობელს. – „ოპოზიცია ძლიერი, სერიოზული ძალაა, მათ

შეუძლიათ ხალხის დიდი მასა გამოიყვანონ ქუჩაში და ეს ძალა ქვეყნის სასიკეთოდ წარმართონ. უნდა ვეზრდოდეთ უსამართლობას; ტყუილად ხომ არ დაწერა შილერმა კლასიკური დრამა „ყაჩაღები“ – ყველამ უნდა ავიმალლოთ ხმა ტირანის წინააღმდეგ!..“

„ჯერ ერთი, სადღა საქართველოში ოპოზიცია?“ – ირონიულად შეაწყვეტინეს მას ჯიხურის სარკმლიდან. – „თითქმის ყველამ ემბოზო მიჰყიდა სული; მეორეც, ძალადობამ და რევოლუციებმა დაღუპეს საქართველო.“

„აბა, რა ეშველება ჩვენს დაზარალებულ ქვეყანას? ვბიზობ, არ გადაშენდეს ჩვენი ქართული, საბაბო ერი.“

„დამრიყვებულსო?“ – მკაცრი ტონი გაისმა მეტყველის ხმაში. – „როგორ შეიძლება დამრიყვებული იყოს ერი, რომელმაც სამი ათას წელზე მეტხანს გაუძლო უამრავ კატაკლიზმს?!. შენი შიშის საპასუხოდ კი, ემერსონის სიტყვებს შეგახსენებ: „ერი არ მოკვდება, თუ თავს არ მოიკლავს“.

„მაშ, როგორ მოვიქცეთ, რა გზით მოვიყვანოთ ჭეშმარიტად დემოკრატიული, პატრიოტული მთავრობა, რათა ხალხმა ნორმალურად იცხოვროს და მალე დაიბრუნოს

– დეიდა გვზრდის; აქვე ვცხოვრობთ, პალატაში. მისამ ცელოფანის პარკში საბამთრო ჩადო და ორ ათლარიანთან ერთად გაუწოდა ობლეს: – ათი ლარით ტკბილეული იყიდეთ თქვენთვის; მეორე ათი ლარი კი, დეიდას გადაეცით, ცოტა მაინც შეგეშველებათ.“

გოგონამ მას ნაზად აკოცა ლოყაზე – ასე გამოხატა მადლობა უცხო, გულუხვი კაცი-სადმი... „განა შეიძლება, ჩვენს საუკუნეში ბაღლები მიმშვილობდნენ?“ – გული ამოაყოლა ოხერას მისამ. – „ეს არის „ცხოვრება მშვენიერიაო...“ ასეთი სიყალბე გაგონილა, ხალხო?...“

გლეხკაცის გამჭრიახ თვალს არ გამოჰპარვია ბაზარსა და მის შემოგარენში არც მათხოვრების სიმრავლე და არც შედამებისას, შილითად ჩაცმული, ვნებიანი იერით მოსიყრნე „დამის პეპლები“, გროშებდ რომ სთავაზობდნენ თავის სხეულს აყენდრუკებულ მამაკაცებს. გზაბნეულმა ქალბებმა ფაქტიზი ბუნების ვაჟკაცის გულში მხოლოდ სიბრაღული გამოიჩვიეს...

„სამწუხაროა, რომ ზოგჯერ უზნებო იმარჯვებს ზნეობაზე“. – გულისტკივილით ფიქრობდა კახი. – „ვაგლახ, რა ცუდ დღეშია

– რა ვიცი, ერთი კვირის წინ მეგობელი მოიწამლა მაგის ჭამითა. ასე იათად რომ ჰყიდა, ქიმიკატებით არ იყოს დაბინძურებული.“

– დედი, ეს ყარფუზი რომ იზრდებოდა, ფესვებში სიყვარულით სუფთა მიწა აძლევდა საკვებს, ზემოდან კი – მავშვის სათუთი გულივით წმინდა წვიმა ნამავდა.“

– მჯერა, შვილო. აი, ის ჭრელი საბამთრო ამიწონე, მკვახე კი არ გამოდგეს.“

– ემსაჩი, დედი!..

დედაბუნმა ფული გადაიხადა და ცუხუხით გაეშარა მწვანელების რიგისკენ.

– პოეტური ბუნების კაცი ჰყოფილხარ. – გაუღიმა შლაპიანმა კახს. – მეც ამიწონე, ოღონდ რვა კილოზე მძიმე ნუ გამოვია.“

– მისამ საბამთრო აწონა და ჰკითხა: – ამოვჭრა? – ამოჭერი.“

ქერქე ნაჩვევი ხელით დაჰკრა დანა, სამკუთხედად ამოჭრა და მუშტარს გაუწოდა. – მადგვივითა შენი საბამთრო! – შეაქო მყიდველმა. – ყარფუზი-მეთქი, კაცო! – თავისას არ იშლიდა მისა. – შენ ხომ პრაფესორი კაცი ხარ, მე კიდევ – გლეხი, აპა, ენდე, წიკითხე. მისამ უწინაოდ „ავარულ საქართველოდან“ ამოჭრილი სტატია ამოიღო ჯიბიდან და თავის „კრიტიკოსს“ მიაჩქა.

„პრაფესორმა“ სათვალე მოიხრეო, ოთხად დაკეცილი ფურცელი გაშალა და ხმამაღლა დაიწყო კითხვა:

„საბამთრო. მისი სამშობლო ცენტრალური და სამხრეთ აფრიკაა. მცენარე კალახარის ნახევარდუნობაში განვლო თავისი განვითარების გზა. ეგვიპტეში ჩვენს წელთაღრიცხვამდე 1500 წლის წინ მოუყვანიათ. საქართველოში საბამთრო ირანიდან გავრცელდა, სადაც მას ყარფუზს უწოდებენ. კახეთშიც ამ სახელით დამკვიდრდა. ამ უგემრიელეს, მტკნარ სასარგებლო, გოგონიან ოჯახის წარმომადგენელ მალჩეულს, ვინ შეარქვა საბამთრო, მტკნარიკისთვის უცნობია. მას იმერთში ხარშუბაკად იხსენიებენ; გურიაში და სამეგრელოში – ხამურბაკად...“

– აი, ხომ წაიკითხე, რომ მაგ სიტყვებთან ყარფუზი უფრო ახლოს დგას? – შეაწყვეტინა მისამ და გამარჯვებული სახით გადახედა მათ გარშემო შეკრებილ ხალხს, რომელთა უმრავლესობაც, გაოცებით შეხვდა ცნობას საბამთროს წარმოშობის შესახებ. – რუსულადაც ხომ არზუმი ჰქვია? ჩემმა უფროსმა ბიჭმაც მოიხრა, სულხან-საბას ლექსიკონში ყარფუზი წერიათ. ეხლა, დაიჭრე?... – ცდები, მეგობარო! – ჩაიღიმა მენიერმა. – საბა განმარტავს: „საბამთრო ესე არს, რაცა ბამთროსთვის შეინახება; ხოლო მას ხილსა, რომელიც ნესვთან მოვა.“ – ესე იგი, შენი ყარფუზიო, – მელსაპეპონი ეწოდება.“

სწავლულმა ბოლომდე ჩაიკითხა სტატია, სადაც საბამთროს ქიმიური მონაცემები და მისი სარგებლიანობა იყო აღწერილი, ფურცელი დაკეცა და პატრონს დაუბრუნა.

ამ დროს, უფროსების უკან მდგარმა ონავარმა ყმაყმელმა მათ მხარეს საბამთროს ქერქი ისროლა, რომელიც შემთხვევით მხარზე დაეცა პროფესორს. მან ბიჭუნას დატუქვის ნიშნად ღიმილით დაუქნია თითი და გამხიარულებულ ბრბოს მიმართა:

– ცელქი ბიჭის ამ საქციელმა ერთი ამბავი გამახსენა ძველი რომის ისტორიიდან: ერთხელ, ორატორ დემოსთენეს, პოლიტიკური დემატების დროს, როცა ადამიანთა წინააღმდეგ უსამართლობაზე, ძალადობაზე და ჩაგვრებაზე საუბრობდა (რაც ჩვენს ეპოქაშიც აქტუალურია), ვიღაც თავხედმა ასევე ესროლა ნახევარი საბამთროს ქერქი; დემოსთენემ ის თავზე დაიხურა და მსროლელს დიდი მადლობა გადაუხადა იმისთვის, რომ შესანიშნავი ჩაფხუტი უწყალობდა, რომელიც ბრძოლის დროს გამოადგებოდა.

ხალხს სიცილის ტალღამ გადაუარა. – ალბათ, ისეთი ჩაფხუტი ეხურა ჩვენი ჯარის მთავარსარდალს რუსეთთან აგვისტოს ომის დროს. – წამოიძახა ერთმა ახალგაზრდა კაცმა.

– ჩაფხუტი კი არა, ლეჩქი მოუხდებოდა! – მხარი აუბა მას სათვალთან, სანდროსთან მანდილოსანმა.

– გეყოფათ, ხალხო, იმ კაცის ლანძღვა, იგი ხომ ჩვენი პრეზიდენტი! მართო მასზე ნუ გადავტყობთ ჯიხურს, ჩვენს უნიათობაში ყველას მიგვიძღვის ბრალი... – სამართლიანად შენიშნა შლაპიანმა პროფესორმა, იქ მყოფთ გამოემშვიდობა და თავის გზას დააგა.

– მინც ყარფუზი ჰქვია და არა – საბამთრო! – დაადევნა სიტყვა იხტიმარგაუტეხავმა კახმა... ჯიხურში მჭადარი გამყიდველი, რომელიც

კლიენტების მოლოდინში უილიამ თეკერის „ამაოების ბაზარს“ კითხულობდა (ალბათ იმიტომ მიიზიდა წიგნის სათაურმა, რომ ბაზრის ტერიტორიაზე ვაჭრობდა და ამის გარდა, მისი აზრით, ჩვენი ცხოვრება თანდათან ემსგავსებოდა ამაოების ბაზარს), დაინტერესდა გლეხისა და ინტელიგენტი მამაკაცის პაექრობით, მაგრამ ცოტა ყურს აკლდა და ხალხის ყაყანში ვერ გააჩვიდა, რაზე საუბრობდნენ. მან სარკმლიდან თავი გამოყო და ჭერშითა და გარგარით მოვაჭრე ახალგაზრდას შეეხიანა:

– ფირუზ, რას ედავებოდა ის კაცი ჩვენს კახელს?

– რავი, პრაფესორი კაცი ვარ, საბამთროს ყარფუზს რატომ ეძახიო.

– ჩაჭრილია. – შენიშნა განათლების მიმდევარმა ყოფილმა ბუღალტერმა. – მაგაზე მეც დაფიქრებულვარ. მაინც, რითი დაუსაბუთა?

– ვინა, მისამა? – მისამ კი არა, კაცო, პროფესორმა. – კუთხურიო.

– კუთხური გამოთქმები წიფის გვირგვინით მოიკითხოს... ისე, კაცმა რომ თქვას, საბამთრო რა შუაშია? თუშა, როგორც ბევრი სხვა სიტყვა ჩვენს ლექსიკონში, მშობლიური არ არის, მაგრამ ყარფუზი უფრო მოუხდებოდა სახელად... როგორც ენათმეცნიერები ასაბუთებენ, ქართული ენის სიწმინდე ქართლ-კახურ დიალექტებზე აგებულია. რთულია, ძმარ, ჩვენი დალოცვილი „ღმერთების ენა“; არადა, ამ მადლიანი, ჰარმონიული ენით, როგორც ნიკო მარი აღნიშნავს, რა გინდა, რომ არ გამოითქვას!..

– ეე, შენც მოცლია და ფილასოფოსომ, რაღა! – ჩაიღუღუნა ფირუზამ და ვაჭრობა განაგრძო: – აქეთ მოზრდანი, ქალბატონო! გარგალი, შაქარა გაარგალი!..

– ოღონდ, დედაენის სიწმინდეს დაცვა სჭირდება. – ენაბნეობდა ეშში შესული მეჯიხურე. – აბა, მოსაწონია, თითქმის მთელი ექიმობა და მოსახლეობა „ავანტურის“ და „სავანტურის“ რომ გაიძახოს? ყურს ისე უხედა ხდებდა, როგორც წიფილის დოლამს კენჭები. ზოგჯერ რადიოტელევიზიიდანაც სცოდავინ, პოპულარული გადაცემების წამყვანებს ამბულა ამპულისგან ვერ გაურჩევიათ, ხოლო მიღწევების მაგივრად მიხწევებს გამოთქვამენ და კიდევ, რამდენი მსგავსი „მარგალიტით გვანათლებენ...“ რაღა შორს წავედით, ჩვენს სასახელო უმაღლეს სასწავლებელს – უნივერსიტეტს, ხშირად „უნივერსიტეტს“ უწოდებენ. ის ხომ ფუძეუკუმგელია!.. ასე ედებოდა სარველა და ნავიანდებოდა ჩვენი დედაენა... ფირუზ, შენც რომ დაგიჟინია, „გარგალი, გარგალი“, იცოდე, შვილო, ამ ნუგზარ ხილს გარგარი ჰქვია. გარდა ამისა...

კოტე მხოლოდ მაშინ მიხვდა, ერთადერთი მსმენელიც რომ დაეკარგა, როცა ფირუზამ წამოერეგით კვლავ წამოიწყო თავისი „ხილთა ქება“:

– აბა, ჩემთან, დეიდა, ჭვერამი, შაქარა გარგალი აღჯანბადის ჯიხისა! შეგვხეხებულმა კაცმა მიმოიხედა, გიჟი არაავის ვეგონო, ჩემთვის რომ ყველდობდი; ვენტილატორი ჩართო გასაგრილებლად და კვლავ „ამაოების ბაზარს“ მიუბრუნდა...

უკვე ათი დღე გავიდა, რაც მისა ბაზარში ვაჭრობდა. ტონაზე მეტი საბამთრო დაეყიდა, რამაც ექვსასი ლარი შემოსავალი გაუტოვა. მისი ვარაუდით, ეს თანხა საკმარისი იქნებოდა თუნუქის საყიდლად.

მოსწყინდა სოფელელ გლეხკაცს ხმაურთან, დახუთულ ბაზარში ცხოვრება; შილდის კრიალა, უანგბადით გაჭრეული ჰაერი და თავისი ვენახი მოენატრა.

„ეჰე, ყარფუზით ვაჭრობა ჩემი საქმე არ ყოფილა. მისა და ბაზარი?! ტყუილად მოცდი აქა, წავალ, ისევ ჩემ ბალ-ვენახს მივხედავ.“ – თქვა და გადაწყვიტა კიდევ: მეთერთმეტე დღეს, დედას ლევანას შთამომავალმა, დარჩენილი ერთ ტონამდე საბამთრო ლტოლვილებსა და უდამდამო ბავშვთა სახლებს უსასყიდლოდ დაუწვია და თითქოს მძიმე ტვირთი ჩამოიხსნა მხრებდაიანო – თავისუფლად ამოისუნთქა; მერე ძველი ადათისამებრ, ცოლ-შვილს საჩუქრები და ტკბილეული უყიდა; მრავალი საზრუნავით სავსე თბილისს გამოეთხოვა და შილდისკენ მიმავალ ავტობუსში ჩაჯდა. დედაქალაქში განცდილი, უარყოფითი ემოციებით გულდამძიმებული მისა ყურადღებას არ აქცევდა მგზავრების უთავბოლო ლაპარაკს, რომლებიც ცდილობდნენ თავიანთი პოლიტიკური შეხედულებები მოეხერხათ თავზე სხვებისთვის; ჩვენი კახი ფიქრებით უკვე საკუთარ კარნიდამოს დასტრიალებდა, სადაც მოსიყვარულე ცოლ-შვილი და ლხინსა თუ ჭირში ვეწვდით მდგომი ნათესავ-მეგობრები ელოდნენ.

სამაჩაბლო და აფხაზეთი?... – იკითხა დამნეულმა მოქალაქემ.

პასუხი ბუნდოვანი აღმოჩნდა: „მყოფა საჭირო, ყველაფერს დრო გადამყვებს; თუშა, დამშვიდების უფლება არ გვაქვს...“

მისა აღარ დაელოდა კოტესა და ვანოს პოლემიკის დამთავრებას, ბაზრის საჩაი-ეში ცხელი ხაჭაპურები და ხორციანი ღვეზელები იყიდა, თავის საბამთროსთან ჩამოჭდა და მადიანად შეუდგა ჭამას, თან ცივი ლუდით უმასპინძლდებოდა საკუთარ თავს. უცვლ შევარა გლეხკაცი: მის წინ მოჩვენებასავით იდგა ორი საბზარო არსება – თორმეტიდღე წლის გოგონა და მასზე ცოტა უმცროსი ვარსკვლავიბიჭუნა, რომლებიც ხარბი თვალებით უყურებდნენ მას და მალი-მალ ყლაპავდნენ ნერწყვს. მისას თითქოს ლუკმა გაეჩხინა ყელოში, ჭამა შეწყვიტა და პატარებს მიაჩერდა, რომელთაც ნახმარი ტანსაცმელი ნათხოვარივით ადგათ ტანზე. ბუნებით მგრძობიარე კაცს არასოდეს ენახა ბავშვების სახეზე ასეთი იისფერი, ამოღამებული თვალის უპეები, საიდანაც სილატაკის ღმერთი – შიმშილი გამოკრთოდა.

– დაგვეხმარეთ, ძია. – მორიდებით წარმოთქვა ბოლოს გოგონამ. – ლტოლვილები ვართ.

– ყარფუზი გინდათ? – ყარფუზი რა არის? – გაიკვირვებს ბავშვებმა.

– ჰო, კარგი... მოდით აქ! – კეთილმა კახმა ორივე ანგელოზი ხის ყუთზე ჩამოსვა და ქალაქში გახვეული ხაჭაპური და ღვეზელები დაულო გოგონას მუხლებზე, დამამ გაუმედავად წაიღეს პირისკენ საჭმელი; მერე უფრო თამამად აამუშავეს ყებები და როცა ბოლომდე მიირთვეს ძვენი, თითქოს თვალებში შუქი ჩაუღვათ.

– დედ-მამა გყავთ? – ჰკითხა მისამ პატარა ლტოლვილებს.

– მათ მწუხარედ ჩაჰკიდეს თავი: – ცხინვალის დაბომბვის დროს დაგვეღუპნენ... – ქართველები ხართ?

– მამა გყავდა ქართველი, დედა კი – ოსი. – აქ ვინ გპატრონობთ?

რას წერენ, რას ამბობენ ჩვენზე

გი ვარ თბილისში, რათა ვისაუბრო იმის შესახებ, თუ რა ადგილებზე (ან უნდა ადგილებზე) ძარბოვდება...

გულლია, საპარტიოებს კი - უფრო უსაფრთხო. მაშ, რა დებას ახალი პარტიები...

ეპიზოდური გახდა 2008 წლის იანვრის შემთხვევა წინა საპარტიო...

კვლავ რუსეთი და საქართველო

ბერძენი რეპორტიორები ავსტრალიის შესახებ. ავსტრალია არ მომხდარა...

2. საპარტიოებს მთავრობამ მოაწყო ტერაქტები. თბილისში პირველი რეპორტიორი...

დედაიძის ზურგზე

იბარონიანი ახდენენ „ფუკუსიმიისგან“ 80 კილომეტრში...

რეკომენდაცია მიეცათ ქალაქ დატეს ერთ-ერთი რაიონის მცხოვრებლებს...

ამიერიდან სინათლეობა დაგეგმილი მოლაპარაკება...

რესპუბლიკელები სენატში არ გამოცხადდნენ...

კახაფი ანარყოფის მოლაპარაკებას „მშვიდობის“...

35 წლის აიშა კადაფი ტრიპოლიში ინტერვიუ...

საბრტეპორტო სავალუტო ფონდის ყოფილი ხელმძღვანელი...

გაზეთ „ნიუ-იორკ ტაიმის“ მონაცემებით, გამოქვეყნებულა...

გაზეთ „ნიუ-იორკ ტაიმის“ მონაცემებით, გამოქვეყნებულა...

რავისი გამოვიდა თანამოქალაქების წინაშე...

თავის სატელევიზიო მიმართვაში ვენესუელის პრეზიდენტმა...

ჩვენ და გუნება

სინოპტიკოსები გვამხილებენ: ზაფხულში ამინდის ანომალიები გველოდება...

როდესაც ამ თემას წამოვიყვანო სოფელი, უმაღლესი ინსტრუქციის...

... დანიშნულების ადგილზე რომ მიხვიდა, უნდა იყავს...

შეიძლება კლიმატის შექმნა?

ფაროვა ზემოქმედებაში. „იხვედა ჩვენი თანამოქალაქელები...“

კომპლექსი „სურა“ - ეს არის, უნდა რა ვთქვათ, კლიმატი...

აშშ-ში მიიჩნეოდა, რომ ქარიშხალი „კატრინა“...

დინარე ცვლილებებს. უზარმაზარი ველი სახსრად წარმოქმნილი...

„აღრა ასეთი იღვა იყო - „სურა“ დახმარებით შეიქმნათ...

შეიძლება კლიმატის შექმნა?

დინარე ცვლილებებს. უზარმაზარი ველი სახსრად წარმოქმნილი...

„აღრა ასეთი იღვა იყო - „სურა“ დახმარებით შეიქმნათ...

ვებთან - ასობით მებრძო ჩაშვების დროს ეს სომარეული...

... „ქიდე რა ექვტების მიღწევა შეიძლება „სურა“ დახმარებით?...

და რაც მთავარია, თუ ალაგინი ინსტრუქციის კიდევ კლიმატის...

დამიტარი პისარენაო

© შიდა გაზარი

„ჩასაფრებულნი“
გადასასვლელი

ანუ როდესაც ყელში
ხელს გიჭეკენ და თან
გაღალ მონალოკაზე
სიძლიერს გთხოვენ

სწორად, როცა მალაღობრივი ტრიბუნებიდან
ან ფართო აუდიტორიის წინაშე გამოჩნდები
სწორად ჩვენს სოფლის მეურნეობის „გენერლებს“
„ფუნდებს“ ვუწოდებ, ისეთი გრძობა მე-
ფუნდებს, თითქოს ძალიან დაუნახავი
ვინმე ვარ, რადგან ამ ხალხის დღენია-
დაღ რუდუნებს ჯეროვნად ვერ ვაფა-
სებ. ბოლო დროინდელი „უმადლორობი-
დან“ სხვებზე სწორად საქონლის ხორ-
ციან დაკავშირებული ეჭვები მახსენ-
დება, როცა ეჭვი შევიტანე ჩვენი „მთა-
ვარი სოფლის მეურნის“ განცხადებაში,
რომ ამ ბაზარზე დაკვირვების მონაპოვლის-
ტების გაჩენა ხორციის ფასზე არანაირ
ზეგავლენას არ მოახდენდა, თუმცა კი
მართალი გამოვდები. მაშინ ხორციის
გაძვირების არაერთი კონკრეტული მი-
ზენი დავასახელებ, თუმცა მათგან ერთი
მაშინ შეგნებულად გამოვტოვე, რად-
გან ეს ცალკე სალაპარაკო თემაა, რო-
მელსაც ამჟამად გთავაზობთ.

ამოგახსენებთ, ღამათა უღიანი ღირებუ-
ლებების გადასახადი (დღგმ, სხვა ეკონო-
მიკური გადასახადები შორის ყველაზე
„წონადი“). საქართველოში იგი 18 პრო-
ცენტითაა განსაზღვრული (ისევე, რო-
გორც სხვა სახეობის გადასახადების სი-
დიდეს, ყველა სახეობის მეურნეობის სი-
დიდეს განსაზღვრავს – ოკტ. ამ დღემდე
გადასახადი კი, ცხადია, მათად მნიშვნე-
ლოვან ზეგავლენას ახდენს ნებისმიერი
პროდუქციის ფასზე.

წერილის შესავალში სოფლის მეურნე-
ობის „განმარტების“ ფუძე პირ-განცხა-
დებები ვახსენებ, ახლა კი საკანონმდებლო
„კავშირების“ ერთი შეხედვით არც
მთლად ღიად ვიხსენებ, მაგრამ სინამდვილეში
საშუალო განვითარებად მოქმედების სტრატე-
გიის მიხედვით მივხატო ყურადღება, რო-
მელიც არა იმდენად ეროვნული მეურნე-
ობის ფეხზე დაყენება-განვითარებაზეა
ორიენტირებული, რამდენადაც სახელმ-
წიფო ბიუჯეტის შევსებაზე, რის არაერთი

მაგალითის მოყვანა შეიძლება – ავიღოთ
თუნდაც გოლო დროის პრაქტიკა, როცა
სანძქი-საუბრავები, ათასობით ჯარიმი-
ბი და გადასახადების ერთმანეთზე „პირ-
თავების ხელმწიფის“ დარად გადაგა
ყოველდღიური ყოფის ნორმად იქცა.

ლაპარაკია, კერძოდ, საგადასახადო
კოდექსის ახლახან მიღებული ციფრული
პარიანტის ერთ-ერთი, კერძოდ, 168-ე მუხ-
ლეზე, რომლის თანახმად, „დამატებული
ღირებულების გადასახადის გადასახადის-
გან თავისუფლდება სასოფლო-სამეურ-
ნეო წარმოებაში დასაქმებული პირის მი-
ერ სოფლის მეურნეობის პროდუქციის
პირველადი მიწოდება“. სხვა სიტყვებით
რომ ვთქვათ, ღამათა უღიანი ღირებუ-
ლებების გადასახადი

ბის გადასახადს საქართველოში გლეხი
არ იხდის, რომელსაც, გაზარდი დასა-
გომად, ფაქტობრივად, არ სცალია, ხო-
ლო თუ მისგან პროდუქციის რომელიმე
საშუაგვლო ღირება შეიძინა და მერა გა-
ყიდა, მან უკვე დღე უნდა გადაიხადოს.
ასევე დღე უნდა გადაიხადოს თავად ამ
პროდუქციის მოყვანა გლეხსაც კი, თუ-
კი მისგან რაღაცას სხვას, მაგალითად,
ყურძინიან ღვინოს, ან ფაქტობრივად,
ზღვივის, პაიჭოლის, პაიჭოლისგან – სა-
წვავს და ა.შ. დასაფადებს. ამდენად,
დღე სახელმწიფო ბიუჯეტის შევსებაზე
„ჩასაფრებულნი“ გადასახადის სახით
გვევლინება, რადგან სოფლის მეურნე-
ობის პროდუქცია, ფაქტობრივად, მისგან
თავისუფალი არ არის. ამას, ვფიქრობ,
გვერდობა არც სჭირდება: განა რამ-
დენი ხორკალი მიგრირებული ცხოველ-
ებში, პატივცემული მიგრირებული? მერა
კი გვიპირის, პური რატომ ძვირდება ყი-
ველწლიურად.

საყოველთაოდაა ცნობილი, რომ თუ არა
საშუაგვლო საპარტო რგოლი, რომელიც
გლეხის მიერ მოყვანილ პროდუქციას მო-
ხმარებლად მიიღებს, ანუ ისინი, ვისაც
საბჭოურ დროში „საკაპულანტებს“ უწო-
დებდნენ, ქვეყანაში ვერც სოფლის მეურ-
ნეობა განვითარდება ხირონად, ვერც გა-
ზარი გაზარდება ადგილობრივი პრო-
დუქციით. სოფლის მეურნეობის დღევან-
დელმა „განმარტებამ“ იქნება არც იცინა,
მაგრამ სოციალისტურ სახელმწიფოშიც
კი ცეკავიერი და ეგრეთ წოდებული „და-
გამაგებელი პუნქტები“ არსებობდა, სა-
დაც გლეხობისგან სოფლის მეურნეობის
ჭარბ პროდუქციას იზარებდნენ. ამასთან,
სამთი რგოლი აუცილებელია თუნდაც
პროდუქციის უზენაესობის დასადაგნად
დახარისხის უზრუნველსაყოფად, მაგრამ
მათი განვითარებად მოქმედებისთვის და
ფასების რეგულირებისთვის საჭიროა სა-
გადასახადო ტვირთის შემცირება. ვიდრე
ეს არ მოხდება, სოფლის მეურნეობის
ადგილობრივი მწარმოებლებისთვის რა-
მე შედეგებზეა დასაბრუნებელი უზარალოდ
დამაგობიად დარჩება.

კიდევ ერთი უბედურებაა ახალ საგადა-
სახადო კოდექსში ის არის, რომ წერილ
გლეხობას, ანუ როგორც მათ ახლმოდ-
რად უწოდებენ „ფარმერებს“, მეურნე-
ობის განსავითარებლად ნაკლებ შესა-
ბუნებურად. მხედველობაში მაქვს ის გა-
რამობა, რომ საგადასახადო ტვირთი გა-
ნაგებ არ აწვებათ კინადაც, ვიდრე მეურ-
ნეობაში სახსრების გრუნვა წერილად
100 ათას ლარს არ ახდობა, მერა კი ისინი
უკვე... მსხვილი სანარმულს ვით იზარებ-
ბინა (ქმ, მს, ცხადია, მეურნეობათა გა-
სხვირების გზაზე ახლად ძედად გადა-
სახადი ზღუდვა. არადა, უმისოდ სამა-
მულო სოფლის მე-
ურნეობაში რაიმე
მნიშვნელოვანი წარ-
მატებების მიღწევა
წარმოუდგენელია. პ-
ოდა, გამოდის, რომ
არსებული კანონმ-
დებლობით ჩვენვე
გუნებთ ხელს ქვეყ-
ნის შიდა ბაზარზე
იმპორტული პრო-
დუქციის დამკვიდ-
რებას.

ამდენად, როცა
ლაპარაკია ჩვენში
სოფლის მეურნე-
ობის ფეხზე დაყენე-
ბის აუცილებლობა-
ზე, უნდა გაზარდო
ადგილობრივი პრო-
დუქციის დასაგ-
ვირებად ხელშეწყობი პირობების
შექმნაზე, საჭიროა, პარლამენტმა კი არ
„შტამპოს“ მთავრობის მიერ მოჭრი-
ბული ხალხისთვის ფულის ოფიციალ-
ურად ჩამოსართმევი ახალ-ახალი ხერხე-
ბის „ნაბარტები“, არამედ რეალურად
იმორჩილოს. საამისოდ კი, ექსპორტების
ზარი, საქონლი და მატებული ღირებუ-
ლების გადასახადისგან არა მარტო სოფ-
ლის მეურნეობის პროდუქციის, კონკრე-
ტულად „პირველადი მიწოდების“, არა-
მედ ზოგადად მიწოდების გათავისუფ-
ლება და, ამის პარალელურად, იმავე სა-
ხეობის იმპორტული პროდუქციის ჩვე-
ულებრივი რეჟიმით დაბეგრა.

ოთარ ტურაბელიძე

© „ნაფინეთარა“

ქართული ჰანგები
ტამპერის ტბაზე

ამ ახალგაზრდა ქართველმა ქალმა,
ნიჭიერმა რუსულენოვანმა პოეტმა,
მორიგ ჯერზე „სრ“-ის ფურცლებზე
გამოჩენის კარგი საბაზი მოგვცა. ანა
გრიგალაშვილი მოგახსენებთ, ფსევ-
დონიმის მიხედვით ანა გრიგზე, სულ
ახლახან ფინეთში „ნაფინეთარზე“
(გვარების შემოკლება, მგონი, მოდაში
შემოვიდეს კი არა, დაკანონდეს კიდე-
ვაც; როგორც ვხედავთ, პოეტისავე კარ-
გა ხნით დაასწრო მოვლენებს...).

რუსეთ-საქართველოს ამჟამინდელი
ფრიალ არასახარბილო ურთიერთობის
გათვალისწინებით განსაკუთრებით სა-
გულისხმოა შემდეგი ამგის აღნიშვნა:
რამდენიმე წელია, რაც თბილისში ტარ-
დება რუსულ-ქართული ლიტერატურ-
ული ფესტივალი, რომლის ორგანიზატო-
რი განსაკუთრებით „რუსული კლუბები“ და
რომელზეც ბევრი რუსულენოვანი კალ-
მოსანი ჩამოდის რუსეთიდან, ევროპი-
დან, ამერიკიდან. ამ ფესტივალთან კავ-
შირში „რუსულმა კლუბმა“ პირველად
მოაწყო საქართვე-
ლოს ახალგაზრდა
რუსულენოვან ლიტე-
რატორთა კონკურსი
პოეზიის, პროზის,
დრამატურგიის, მხა-
ტვრული თარგმა-
ნის უნარებში; ამ გო-
ლომონაშით პირ-
ველი ადგილი დაიკა-
ვა და აერიგად, კონ-
კურსის ლაურეატი
გახდა ანა გრიგალა-
შვილი (მკითხველი-
სათვის აღარ გვიბა-
რია, რომ ახალგაზრ-
და შემოქმედს უკვე
საკმაო გამოცდილე-
ბა აქვს პოეტური და
პროზაული ნაწარმო-
ებების ქართულიდან
რუსულად გადაწე-
ვაში; იმისი თარგმა-
ნები, ისევე როგორც

ვესმარგოლი დასახული ამოცანების
გადაწყვეტაში – ქართველი პოეტების
გაცნობა, ქართული მარნების შემოვლა,
ჩვენს ზნე-ჩვეულებებზე ერთგვარი წარ-
მოდგენის შექმნა. შექმნილია დაგვირგა-
ვი ყველაფერი გავაკეთო.

– ის ორი წერილი ქართულ პოეზიაზე,
ქართულ ლენინებზე ალბათ უკვე გამოქვე-
ნებულია...

– ორი კი არა სტატიების მთელი ციკ-
ლი დასტავა ცნობილ ფინურ ჟურ-
ნალ-გაზეთში ჩვენს პოეზიაზე, ლენინ-
ებზე, ჩემთან, შინ სტუმრობაზე, სწორ-
თქოდ, ამ მიღებად შთაბეჭდილებებზე.

– ანა, ახლა მოდით უშუალოდ ფინეთში
თქვენს სტუმრობაზე მოგვიყვით...

– ფინეთში მწარალთა ასოციაციამ
რომ მიიღვია, მივლინების ასოლუტუ-
რად ყველა ხარჯი გაიწო. ცხოვრობ-
დი იმ ჩემი მეგობარი ცოლ-ქმრის პინაში
დაბა სიურში, ქალაქის ნოქისა და
ტამპერის ახლოს, ძალიან სასიამოვნო
გარემოში, შესანიშნავ პირობებში.

ამ ყოფნის შემო-
და გამოვლავ ტამპე-
რის ერთ-ერთ კლუბ-
ში, აგრეთვე მიწვეულ
ორ ესტონელ პოეტ-
თან ერთად. ჩემს ჩს-
ვლაზე რამდენიმე
ჩემი ლექსი ითარგმ-
ნა ფინურად. ესტო-
ნელთან ერთ-ერთ-
მა იმ დაგაქმდელი
ლექსებიდან ერთი ექ-
სპრომად თარგმნა
ესტონურად; ასე რომ,
კლუბის სცენიდან ჩე-
მი ლექსის სამი ვარი-
ანტი გახიანდა – ეს-
ტონური, ფინური და
რუსული (ფინელნი-
დან ცოტას რომღი ეს-
მის რუსული ენა).

მასპინძელთა სურ-
ვილით, რაკილა
იცოდნენ, რომ სიძლე-
მე გიტარის თანხლებით ვიგარე
ქართული სიმღერები და რუსული რო-
მანსები.

ფინეთში, მოგახსენებთ, საქართველო-
ზე გვირად მეტია ტერიტორიულად,
მცხოვრებთა რიცხვი კი დაახლოებით
ერთნაირია. საცხოვრებელი სახლები
საკმაოდ დაშორებულია ერთმანეთისა-
გან... ფინეთში ტბების ქვეყანაც არის და
ერთ-ერთ „ტამპერულ“ ტბაზე, იხსტაზე
მოგვიხსენებ ისევე პოეტური ღონისძიება.
ფინელი პოეტები ლექსებს კითხულობ-
დნენ, მე კი კვლავ ვიგარე (გზავრთა
შორის მუსიკოსების იყვნენ). მთელი 3
საათის განმავლობაში დავცურავდი,
ვიხსენებდი საღამო გამოვიდა – ყავა, ჩინე-
ბული ვახშამი, ნაირ-ნაირი ბართობა...

მე რუსეთში გავიზარე – ღუბანს,
პროტვინი, სადაც ფინიკოსი მოგვლავი,
განსვენებული მამა თამაზ გრიგალა-
შვილი და ჯანმრთელად გყოფი დედა იზა
ვახაგაძე წლების განმავლობაში გუგუგუ-
დნენ; მაშინ შევიყვარე რუსული ზუნაძე-
– არყის ხის ტყეებში, იასამინს ზუნაძე-
ებით... ყოველთვის ამოწმებდი იმის გამ-
ნოსტაღობა, დიდი ხანია არყის ხეები არ
მინახა და რაკი ფინეთის ზუნაძე რუსე-
თისას ჰგავს, ძალიან გავიხსენებ, მისი-
მოვან იმპროვაცია. ეგ კი არა, ტბაზე ნა-
ვით, ნიჩბების მოწმობა და სხვადასხვა
ლოსიკებით სერიოზულად მხვდა და ჩემს
სინარულს საზღვარი არ ჰქონდა, ამჟამ
სათემოდაც, იქ, ფინეთში, ველონიკადი
ერთობ მიღებულია...

...ჩემი ახალგაზრდა მოსაუბრე თამაზის
საქმიანობაში ისეთი ჩაკირკიტაული
და შეყვარებულია, ისეთი მოუსვენარი,
მუხაბითი კალმოსანი, რომ დარწმუნე-
ბული ვარ, კვლავაც არაერთხელ „მი-
ქულავს“ გაზეთის ფურცლებზე გამოყ-
ვანას...

თამაზ ეხანოიძე

რვენი კარავადინი

ჯანმრთელობის დაცვის მსოფლიო ორგანიზაციის მონაცემებით, სისხლძარღვთა დაავადებანი - დღემდე მსოფლიო მკვლელობის მთავარი მიზეზია...

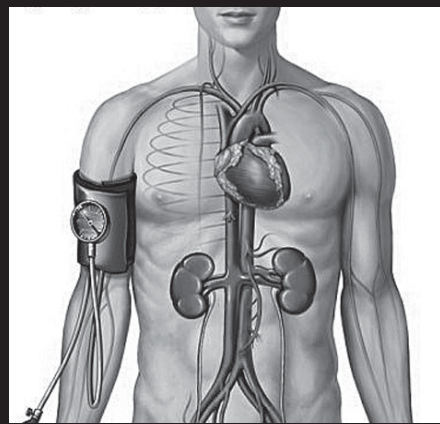
სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

მათი კომპლექსური დიაგნოზი და მკურნალობა...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს გარდასახებაა

უაგადმყოფო ცხოვრებაში მოძრაობა და დეიტა დაგვეხმარება

აქვე მოხსენიებულია სისხლძარღვთა დაავადებანი და მათი მკურნალობის მეთოდები...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

ვარჯიშები

ავადების ნაცვლებად - ვიპოვეთ უფრო მეტი ინფორმაცია...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

ფიზიკური დატვირთვა - № 1 აბი.

შენარჩუნებისთვის. მიუხედავად იმისა, რომ ცხელია და ცივიც...

იძიები - არის, თანამდებობა - არა - თქვენს კლინიკაში არის ენდოვასკულარული ქირურგიის განყოფილება...

ენდოვასკულარული ქირურგია არის ანგიოლოგიაში თანამდებობა მიმართულია...

ლიდია იუდინა

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

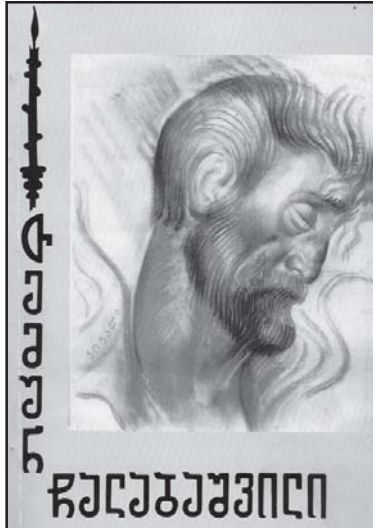
სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

სისხლძარღვთა დაავადებანი - ეს არის ის, რომელთაგანაც უმეტესად ვინაობის მიხედვით...

მედიკოსთა ასოციაციაში

როდესაც პოეტს წვა შეუძლია...

ილია ჭავჭავაძის სახელობის მედიკოსთა ასოციაცია იმ დღეს პოეტ თეიმურაზ ჩალაგაშვილს...

ბავშვების ღრმად ეროვნულ პოეზიაში...

ბავშვების ღრმად ეროვნულ პოეზიაში...

კარგი დღე იყო...

პატა გურგენიანი ფონდის „ინანა“ თანაგზავრებს ფონდის საქმიანობის მიზანმიმართულ პროგრამებს...

ინფორმაცია

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

დევილი გავრევი ესანეთში გაეგზავრენ აფხაზეთის მთავრობის ინიციატივით...

მოგვართავენ, გვეკითხებიან

რუბრიკას უძღვება გაცემი „საბარტეველოს რესპუბლიკის“ იურიდიული კონსულტანტი ირინე ლლოტი.

კითხვა: გავსულ წელს დავამთავრე თბილისის ივანე ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტი...

პროცესში და უფლება აქვს თუ არა დამსაქმებელს ვადით აღრიცხვით შეიწყვიტოს 6-თვიანი ვადით დადგენილი შრომის ხელშეკრულება?

პასუხი: მოქმედი შრომის კოდექსის შესაბამისად, იმისათვის, რომ დამსაქმებელი კარგად გაეცნოს...

მოსვლამ, განმარტებამ, რით განსხვავდება ეს ხელშეკრულება განსაზღვრული ვადით დადგენილი სხვა ხელშეკრულებებისგან...

